

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie z wniosku skazanego A. K.

o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 kwietnia 2012 r., po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w dniu 20 listopada 2013 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2013 r. o uznaniu wniosku skazanego za bezskuteczny na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 §1 k.p.k. i w zw. z art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 30 września 2013 r. Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego uznał za bezskuteczny wniosek skazanego o wznowienie postępowania, albowiem skazany nie uzupełnił braku formalnego wniosku (k. 35 akt SN). W zażaleniu na to zarządzenie skazany podniósł zarzut naruszenia przepisów Konstytucji oraz błędnych ustaleń faktycznych, wskazując w tym ostatnim przypadku, że obrońca z urzędu postąpił niezgodnie z jego wolą nie sporządzając wniosku o wznowienie postępowania. W konkluzji wniósł o uchylenie tego zarządzenia i ustanowienie nowego adwokata z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie może zostać uwzględnione, choć stosownie do treści art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5345 § 1 k.p.k. nieuzupełnienie braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania (także w trybie art. 120 § 2 k.p.k.) winno prowadzić do wydania zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku wznowienie postępowania, a nie do uznania go za bezskuteczny. Okoliczność ta nie ma jednak jakiegokolwiek znaczenia dla toku dalszego postępowania oraz skuteczności złożonego zażalenia. Analiza akt sprawy nie pozostawia bowiem wątpliwości, że zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wydane zostało po tym, jak w sposób zgodny z przepisami prawa procesowego oraz wypracowanymi przez orzecznictwo Sądu Najwyższego standardami postępowania, poinformowano wnioskodawcę o tym, iż wyznaczony z urzędu obrońca nie złożył wniosku o wznowienie postępowania, i wskazano mu, że wniosek taki może zostać wniesiony tylko przez adwokata ustanowionego przez wnioskodawcę (pismo k. 28 oraz dowód doręczenia k. 33). W zakreślonym terminie brak formalny nie został uzupełniony, co musiało skutkować odmową przyjęcia wniosku. Argumenty wskazane w zażaleniu są zupełnie chybione. Postępowanie wznowieniowe jest postępowaniem już po uprawomocnieniu się postępowania karnego i może być wszczęte tylko wówczas, gdy stosowny wniosek (będący środkiem zaskarżenia) zostanie sporządzony przez adwokata (lub w określonej sytuacji przez radcę prawnego). Sporządzenie takiego wniosku nie jest zależne od woli skazanego, ale od tego, czy w realiach sprawy istnieją ustawowe podstawy do sporządzenia takiego wniosku. Podstawy te wskazane są w treści art. 540 k.p.k. oraz art. 540 a i b k.p.k. i w żadnej z nich nie wymienia się "woli skazanego". Trzeba więc stanowczo podkreślić, że prawo do skutecznej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu wznowieniowym lub kasacyjnym nie należy utożsamiać z obowiązkiem spełnienia oczekiwań skazanego w oderwaniu od określonego stanu faktycznego i prawnego, ale z rzetelnym i starannym wykonywaniem swych obowiązków - w zakresie określonym decyzją sądu - zgodnie z posiadaną wiedzą i kwalifikacjami oraz przy przestrzeganiu obwarowań ustawowych określających możliwość wniesienia jednego z tych nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Jeśli więc wyznaczony w oparciu o przepis art. 84 § 3 k.p.k. obrońca z urzędu nie stwierdził podstaw do

wniesienia wniosku o wznowienie postępowania, to brak jest podstaw prawnych, aby wyznaczać skazanemu kolejnego obrońcę, tylko dlatego, że decyzja taka nie spełnia oczekiwań skazanego (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1997 r., V KZ 57/97, OSNKW 1997, z. 9-10, poz. 82; z dnia 10 września 2008 r., II KZ 43/08, OSNKW 2008, z. 10, poz. 86)

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.